

ELS BOTERS

D'aquest ofici en sé un feix.
 Teníem el Ton Paloma al costat
 i l'Agustí darrera casa
 i els mals dies de l'hivern
 ajudava a passar el temps
 veure adobar els boters
 en animada conversa
 amb pagesos tertulians.
 No eren per a mi artesans;
 en obrir ventrells de botes
 per posar-hi dogues noves
 o desfonar un lateral
 com la casa de Diògenes,
 i treure mares de vi
 motejat de macabeu,
 de garnatxa o bé pansal
 que tot són raïms de grau,
 (ara els vins no tenen noms
 sinó denominacions d'origen)
 i a les bótes no hi fan mares.
 Per a mi eren cirurgians
 d'estadants de cellers foscos,
 s'hi n'eren carretells,
 com un bressol, un llagut,
 em semblaven calafats,
 estopejant, mestres d'aixa,
 per salvar criaturetes
 de mistela o moscatell
 dels naufragis d'extinció
 del vinet de cada dia,
 en diades d'ocasió.
 A mi m'agradava veure'ls
 eixancarrats, a gropa de la bancada
 ribotejant al garlopí de quatre peus
 dogues corbes, dogues planes,
 i en sortien encenalls caragolats
 que ens penjàvem a les orelles
 per jugar a cortesans de perruques empolvades.
 El que era d'admirar
 era la precisió
 dels copets de destralo
 i la planada de corba



per deixar les cornaleres
 a les portadores i barrals
 amb un joc de semalers,
 únic transport dels raïms
 ben pitjats i tapats
 amb bossets d'espert ovoides
 als trulls d'envà de tovots
 de cantell a casa casa,
 i l'aprofitar encenalls
 per estopejar badalls
 per on es filtrés el most
 i amb uns maça de fusta
 i reblons de diferents mides
 estampien cercols oblongs
 que ajustaven superfícies.

* * *

És un món que s'ha acabat
 perquè ens han assassinat
 en oficines, les vinyes.
 Un temps fou la fil-loxera,
 ara és la societat.

LES VINYES

Dins les cases del vell nucli,
rar és el pou que és conservi
amb el camp i la cubella
i les foranques per a gerres d'oli,
mostra que gairebé a totes les cases,
de les vinyes, es feien el seu vi,
collita que extingí la de la mel i la cera
i era encant veure el tragi
de carros amb portadores
arrossegats per mules joves
amb dos rastos de campanes
i mosquiteres amb borles.

Hi havia gent d'orella tan avesada,
que pel dring de les campanes
o el sotragueig de les boixes
o el cantar ampli de les corbes
o el trepitjar de la mula
coneixien el seu amo.

Després de la jornada,
el tràfec de trepitjar
els raïms dintre del trull
era feina on s'hi sumava
fins i tot el veïnat,
que empegalós i suat,
cada casa fos anella
on es ballés la sardana
o anant cadascú tombant
morbós el most trepallant
i fins hi havia que el bleixar
en feia un cant de tramostera.

I després de la bullida
trafegar el vi a la cubella,
cada casa era un celler
i els cellers penyes de gent sabuda
on s'anava a fer el tastet
en prims empostats de fusta;
postulats d'experiències,
d'enologia, política,
economia i tota classe de ciències.

* * *

Reformes de caserius
han colgat cups i cubelles,
s'han aixafat ja molts pessebres

i alguns pous omplerts de runes,
gairebé no queden mules,
ni portadores ni botes,
ni llocs on es feia el trull,
ni vinyes, que el mes de maig
eren processons en files
de venes d'aures d'or
que en vinclar-se a la tardor
eren envelats de fira
amb corrandes de veremadors
alegrois de la collita.

* * *

El pagès va canviant
en pruiçes de millora
i viu plantant i arrencant
fins que decebut es mor.

Josep CROS i CABRÉ

